Ἱδρυτὴς
Βασίλ. Καλαϊζάκις
Διευθυντὴς
Ἰωάν. Καλαϊζάκις
Δ)τὴς ἐπὶ τῆς ὕλης
Στέλιος Ι. Καλαϊζάκης

ΚΡΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΡΕΘΥΜΝΟΝ
ΤΕΤΑΡΤΗ
1
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1958

Ἀριθ. τηλ. 521

Ἀριθ. φύλ. 3687 | Ἔτος ἱδρύσεως 1911 | Περίοδος Γ.' | Τιμὴ φύλλου δρχ. 1 | Γραφεῖα Τυπογραφεῖα: «Πλατεῖα Ἡρώων»

ΤΟ ΝΕΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΕΤΟΣ 1958

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΤΣΟΥΔΕΡΟΥ

Πρὸ τριάντα χρόνων, χαιρετίζοντες τὴν Ἀνατολὴν τοῦ Ἔτους 1927, ἐγγράφομεν εἰς τὴν ἰδίαν μὲ τὴν σημερινὴν στήλην τῆς «Κρητικῆς Ἐπιθεωρήσεως», ὅτι ὁ πρῶτος Παγκόσμιος πόλεμος (1914—18) ἐδημιούργησε κοινωνικὸν σᾶλον μεγάλον. ὁ ὁποῖος ἔδωσε εἰς τὴν παλαιὰν πάλιν τῶν Κοινωνικῶν τάξεων τὴν μορφὴν Κοινωνικοῦ γόσματος. εἰς τὰ χείλη τοῦ ὁποίου, ἔνθεν κακεῖθεν, ἐστάθησαν ἐχθροὶ ἀντιμέτωποι, ὁ προπολεμικὸς ἄνθρωπος καὶ ὁ μεταπολεμικὸς τοιοῦτος, ὡς ἐπαρουσιάσθη μετὰ τὴν Ρωσσικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1917.

Ἐχθροὶ ἀντιμέτωποι, ἐγράφομεν τότε, δύο κόσμοι διάφοροι, διεκδικοῦντες τὴν κοινωνικὴν ἡγεσίαν τῆς ὑφηλίου, προσθέτομεν τώρα.

Ἐχθροί, διότι ὁ νέος ἄνθρωπος, ὁ μεταπολεμικὸς ἔχει τὴν πίστιν ὅτι, ὁ παλαιὸς ἄνθρωπος τὸν κρατεῖ εἰς μίαν οἰκονομικὴν καὶ κοινωνικὴν δουλείαν, ἐκμετελλευόμενος αὐτὸν παντιοτρόπως. Καὶ προσεθέταμεν τότε, ὅτι φοβούμεθα πῶς τὸ χάσμα τὸ κοινωνικὸν ποῦ ἐδημιούργησε ὁ πρῶτος πόλεμος, θὰ ἐκλείψῃ μόνον ὅταν γεμίσῃ μὲ τὰ ἀνθρώπινα πτώματα ἑνὸς δευτέρου παγκοσμίου πολέμου.

Πέρασαν ἀπὸ τότε ἕως σήμερα, ποῦ χαιρετίζομεν τὸ νέον ἔτος 1958, τρεῖς δεκαετίαι, στὸ διάστημα τῶν ὁποίων, τὸ Κοινωνικὸν χάσμα τοῦ πρώτου πολέμου, ἐμεγάλωσε καὶ μάλιστα τόσον, ὥστε νὰ μεταβληθῇ εἰς ἄβυσσον, ἡ δὲ ψυχικὴ διάστασις τῶν Κοινωνικῶν τάξεων ἐγιγαντώθη τόσον, ὥστε νὰ ἀποτελῇ τὸν μοναδικὸν ὁδηγὸν τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας, εἰς τὴν βιωτικὴν πορείαν της.

Ἡ πάλη αὐτὴ ἐγέννησε τὸν δεύτερον Παγκόσμιον πόλεμον μὲ ἀποτέλεσμα, νὰ ἀποβῇ ἀπόλυτος κυρίαρχος τῆς σκέψεως τοῦ ἀνθρώπου ἡ Ἰδέα, τῆς ἀλλαγῆς τοῦ σημερινοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος, ὑπὸ ἑνὸς νεωτέρου τοιούτου.

Ἔτσι ὁ Κομμουνισμὸς καὶ ὁ Σοσιαλισμός, ἐτοποθετήθησαν ὑπὸ τῆς νεωτέρας Κοινωνίας, ὡς οἱ λιμένες σωτηρίας, τῆς τολαιπώρου διὰ μέσου τῶν αἰώνων, Κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἡ πάλη αὐτὴ τῶν δύο κόσμων συνεχίζεται, μὲ γενικὰ καὶ τοπικὰ ἐπεισόδια, ἀλλὰ καὶ μὲ τρομοκρατικὸς πολεμικὸς προετοιμασίας καὶ κοινωνικὸς ὁμοιβαίας προγραφάς.

Ἡ ἔντασις τῆς πάλης αὐτῆς, τὸ πάθος, τὸ μῖσος, ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ψυχοσύνθεσιν τῶν δύο κόσμων, ἡ δίψα τῆς, πάσῃ θυσίᾳ, ἐπικρατήσεως, παρουσιάζουν τὴν πάλιν, ὡς κοσμοϊστορικὴν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ ὡς τὴν μοιραίαν ὁδὸν τῆς πορείας της.

Μοιραίαν, λέγομεν διότι, ἄλλως ἡ πεῖρα τῶν αἰώνων, θὰ καθοδηγοῦσε διαφορετικὰ τὰς ἡγέτας τῆς σημερινῆς Παγκοσμίου Κοινωνίας, καὶ θὰ ὠθοῦσε αὐτοὺς πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Κοινωνικῆς ἀναπροσαρμογῆς, ὥστε νὰ ἀποφευχθῇ ὁ τρίτος Παγκόσμιος πόλεμος ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ἡ συντελεία τῶν αἰώνων. Ἀλλὰ, ἡ ἀνθρωπίνη Μοῖρα, ἄλλως θέλει.

Καὶ τὰ πολεμικὰ ἐργοστάσια ἀπειράριθμα, γνωστὰ ἀλλὰ καὶ ὀπέκρυφα, ἑτοιμάζουν νυχθημερὸν τὰ μέσα τῆς κατὰ ἑκατοντάδας χιλιάδας ἐξοντώσεως πόσης ἐπὶ Γῆς ζωῆς. Καὶ σύγχρονα ἡ ὀργὴ κυριαρχεῖ τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς, καθημερινῶς καὶ περισσότερον, κατὰ τρόπον ὥστε ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Δημοκρατία, οἱ φορεῖς αὐτοῖ τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ, νὰ παραμερίζωντσι συνεχῶς, καὶ τὴν θέσιν των, καθημερινῶς καὶ περισσότερον, νὰ καταλαμβάνη τὸ πάθος τῆς Ἀλληλοσφαγῆς καὶ τῆς ἀλληλοεξωντώσεως, ἐν ὀνόματι τῆς Ἐκδικήσεως.

Τὰ πάντα, ἑπομένως, μυρίζουν πόλεμον, καὶ ὄχι χρόνους Εἰρήνης.

Τὰ πάντα παρουσιάζουν τοὺς καιροὺς ὡς κοσμοϊστορικοὺς καὶ φερομένους μοιραίως, πρὸς ἕνα τέρμα τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ, χωρὶς νὰ δύναται ἡ ἀνθρωπίνη θέλησις, νὰ μεταβάλῃ τὴν τροχιὰν των.

Ἡ ἀνθρωπίνη, ἐκείνη, θέλησις ἡ σημερινὴ, ἡ ὁποία τόσα θαυμαστὰ θαύματα ἐπετέλεσε εἰς τὸ πνευματικὸν ἐπίπεδον.

Αὐτὴ εἶναι ἡ πολιτικὴ πραγματικότης ἡ σημερινὴ, τὴν ἑποίαν κληρονομεῖ τὸ ἔτος 1958.

Ὅλα τ' ἄλλα, ὡς εἶναι αἱ διάφοραι συνδιασκέψεις καὶ τὰ συμβούλια Εἰρήνης, καὶ Ἀφοπλισμοῦ, καὶ αἱ Κοινωνίαι τῶν Ἐθνῶν, καὶ οἱ ὀργανισμοὶ Ἡνωμένων Ἐθνῶν, εἶναι, μόνον σταθμοὶ τοῦ ψυχοραγήματος τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ μας.

Ἂν ἡ Μοῖρα ἤθελεν κατ' ἄλλον τρόπον νὰ γίνῃ ἡ παγκόσμιος μεταβολὴ, ἀπ' τῆς σημερινῆς πρεστεμικῆς περιέδου, εἰς τὴν ἀνατείλασαν μετοπολεμικὴν τοιαύτην, τότε ἀντὶ τῶν ἀποκρύφων πολεμικῶν ἐργοστασίων, θὰ ἔτασε μίαν φανερὰν συνδιάσκεψιν Εἰρήνης, ὑπὸ τῆς ὁποίας θὰ ἐλύωντο ὅλα, τὰ ἐπίμαχα ζητήματα. Καὶ ἀκόμα θὰ ἔτασε ἡ Μοῖρα καὶ Κοινεβουλία εἰς Πρωτευούσας τῶν διαφόρων Κρατῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ἐθέσπιζον νόμους, διὰ τῶν ἑποίων θὰ ἐξελίσσετο ἡ ἀνθρωπότης ἀπὸ τῆς πολιτικῆς πλευρᾶς της.

Ἀλλὰ, τέτοια πράγματα δὲν ὑπάρχουν.

Ὑπάρχουν ἀπ' ἐναντίας τὰ ἀπόκρυφα πολεμικὰ ἐργοστάσια τὰ ἑποῖα νυχθημερὸν ἐργάζονται εἰς τὴν κατασκευὴν μέσων πολεμικῆς καταστροφῆς. Ἂν στρέψωμεν δὲ τὴν μνήμην εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν πολέμων, θὰ ἴδωμεν ὅτι τὸ τέρμα κάθε πολέμου εἶναι ἡ ὑπογραφὴ τῆς εἰρήνης ἢ ἡ ἐξοφάνισις τοῦ ἀντιπάλου. Καὶ ἐρωτῶμεν. Διὰ τὸν πρὸ δεκαετίας λήξαντα δεύτερον Παγκόσμιον πόλεμον, ὑπάρχει ὑπογραφὴ εἰρήνης ἢ ἐξοφάνισις τοῦ ἀντιπάλου; Βεβαίως, ὄχι. Ἑπομένως;

Ἑπομένως, οἱ δύο ἀντίθετοι κόσμοι, (διότι αὐτοὶ εἶναι οἱ μοχηταὶ τῶν συγχρόνων Παγκοσμίων πολέμων) διέρχονται χρόνους ἐκεχειρίας καὶ οὐχὶ χρόνους εἰρήνης. Καὶ πιθανὸν εἶναι ἑπομένως νὰ ἐμπλακῶσι καὶ πάλιν.

Καὶ ἐν ὄψει τοῦ πιθανοῦ τούτου, πρέπει κάθε κράτος, νὰ κανονίσῃ ἐγκαίρως τὴν πολιτείαν του, καὶ νὰ μὴ ρουφᾷ, βλακωδῶς, τὸ ἀφιόνι τῆς εἰρηνοφιλίας, τὸ ὁποῖον διασπείρει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συμπλεκομένους, ἐν ᾧ μὲ τὸ ἄλλο χέρι ἐκσφενδονίζει τὸν σπουτνίκ, καὶ ἐξουδετερώνει ἢ ἐξαφανίζει πάντα διαλακτικὸν.

Ἐν προκειμένῳ δὲ, ἡ ἱστορία, ἡ πολιτικὴ παράδοσις, αἱ τοπικαὶ γεωγραφικαὶ συνθῆκαι, ἡ ἐμβριθὴς μελέτη τῶν σημερινῶν πολιτικῶν πραγμάτων, εἰς τὸν εὐρύτατον Παγκόσμιον κύκλον των, ἡ μελέτη τῶν βλέψεων τῶν γειτόνων, πρέπει νὰ ἀποτελέσωσι τὰ κριτήρια, τὴν πυξίδα τῆς πορείας τῆς πολιτικῆς τοῦ Ἔθνους μας.

Τὸ 1958, ἑπομένως, θὰ εἶναι ἔτος πολιτικῆς σημασίας, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται καὶ νὰ ἀποτελέσῃ καὶ σταθμὸν σημαίνονται εἰς τὴν Παγκόσμιον πολιτικὴν ἀναταραχήν.

Διότι τὰ αἰφνίδια, τὰ ἀπρόβλεπτα διὰ μίαν μακροχρόνιον παράτασιν τῆς σημερινῆς ἐκεχειρίας διὰ μιᾶς ἀραχνοϋφάντου συμφωνίας τῶν δύο κόσμων, ἢ καὶ μία αἰφνιδία πολεμικὴ παγκόσμιος ἐμπλοκὴ, δὲν ἀποκλείονται διὰ τὸ 1958. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως, τῶν ἐκτάκτως πιθανῶν, γεγονὸς ἀσφαλέστατον παραμένει ὅτι τὸ 1958 θὰ διαθέσῃ τὸν χρόνον του διὰ τὴν λύσιν ζητημάτων σοβαρωτάτων διὰ τὴν Ἑλλάδα μας, ὡς εἶναι τὸ Κυπριακὸν, αἱ σχέσεις μας μὲ τὴν Τουρκίαν ἡ ἐκκρεμότητες τοῦ Βαλκανικοῦ Συμφώνου, τὸ ζήτημα τῶν πυρηνικῶν βάσεων ζητήματα ἐξαρτώμενα ἀπὸ τὴν παγκόσμιον ἐμπλοκὴν παντὸς πολιτικοῦ πράγματος, πολιτικοῦ, διπλωματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ καὶ κατὰ φυσικὴν πλέον συνέπειαν, καὶ ἡ ἀναμόρφωσις τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς χώρας μας.

Ἑπομένως, τὸ ἔτος 1958, καὶ τοῦτο ἔτος ἐκκεχειρίας καὶ ὄχι εἰρήνης πρέπει νὰ τύχῃ σοβαρωτάτης προσοχῆς ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς πολιτικῆς, προσοχῆς ἐντεταμένης καὶ μειωμένης κομματικῆς διαμάχης.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΛΠΙΔΕΣ

ΕΙΡΗΝΗ!...

Εὐχάριστα ξαρνιασμένος θωρῶ τὴ ζωγραφιά τούτη, π' ἀναδεικνύει τρυφεράδα καὶ γλυκάδα ἀνέκφραστη...

Ἀνέγνοιαστο, γαλήνιο, εὐτυχισμένο κοιμᾶται ἕνα ροδομάγουλο βρέφος.

Ἔχει σφιχτοκλείσει στ' ἀφράτα χεράκια του μὲ περισσὴ, πρωτόγνωρη, στοργὴ τὴ πάνινη κούκλα του.

Ὑπέροχη ὥρα γιὰ μιὰ Μάνα! Εἰκόνα θαυμαστὴ φτιαγμένη ἀπ' τὴν ἀγωνιώδικη ἐλπίδα καὶ τὸν ἀσίγαστο πόθο τοῦ πονεμένου, τοῦ ταραγμένου ἀνθρώπου, μέσα σ' ἕνα Κόσμο φουρτουνιασμένο, ἀνήσυχο, ἀβέβαιο...

Κοιμᾶται ὁ καινούργιος ἄνθρωπος!... Ὀλόχαρος ὁ μουχρὸς περίγυρος φωτίζεται μὲ τὸ ἁπαλὸ, τρυφερὸ, χαμογελο, ποὺ ἀχνοσκάει σὰν ροδάνοιξης φωταχτίδες. Ἀπαλοφέγγει στὸ γλυκόθωρο ξέγνοιαστο βρεφικὸ προσωπάκι...

Ὡραΐζεται καὶ παιζογελάει ὁ χῶρος, ἀπ' τὶς ἀνταύγειες τῆς ὑπερούσιας εἰκόνας ποὺ ξεχύνονται ἀπ' τὴν γλυκανγὴ τῆς ἀθῶας ψυχούλας....

Μερωμένος ὁ νοῦς, ἀγκαλιάζει μὲ φιλία κι' ἀγάπη ζεστὴ, τὴν ὡραιόπλαστη εἰκόνα καὶ τὴ φέρνει ποθητὴ πάνω στὴν καρδιὰ· νὰ νοιώσουν οἱ λαχταρισμένοι παλμοὶ της τὸν γλυκανασασμὸ τοῦ γαλήνιου παιδιοῦ, νὰ ποτίζει μὲ τρυφερότητα, μὲ ξεγνοιασιὰ καὶ γαλήνη τὸν ταραγμένο της κόσμο.....

Κοιμᾶται!....

Ἔχει πλαστεῖ ἀπ' τὰ ποιὰ χαρα σκιρτήματα τῆς ἀγκαλιαστικῆς γλυκάδας τοῦ ἀνθρώπου κι' εἶναι ἀπὸ τὸ αἷμα καὶ τὴν ψυχὴ του· κι' εἶναι ἀπ' τὶς λαχτάρες καὶ τὴ ξαγρύπνια του φτιαγμένο... Τώρα ἀπολαβαίνει ὁ δημιουργὸς τὴν ἐνσάρκωμένη ἐλπίδα του, στὸ γαληνὸ προσωπάκι τοῦ παιδιοῦ καὶ περιφανεύεται γιὰ τὴ συνέχειά του...

Δουλουδίζουν ὅλα!

Σιγανοπαλμὸς ἀνρικᾶται, σὰν πνοὴ γεφύρων, ἡ γαλατέ νια ἀναπνοὴ!...

Δροσοβολᾶ ὁ περίγυρος, σὰ νὰ τὸν περιχύνει τὸ διακριτικὸ ἄρωμα τοῦ Γεναριάτικου Μενεξὲ...

Μπροστὰ στὴν Ἀγγελικὴ σύνθεση σταματᾶ καὶ βουλιάζει κάθε αἴσθημα, παρ' ἄλλο ἀπ' τὴν ἀγάπη, τὴ στοργὴ, τὴν ταπεινωσύνη...

Ὅλα τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματα τοῦ ἀνθρώπου, σὰν νούφαλα λευκοπλέουνε, πάνω στὴν γαλάζια ἠρεμία τῆς ψυχῆς....

Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς μελλούμενης γενεᾶς, στὴν πιὸ ὑπερούσια, στιγμὴ πάνω στὴ γῆς....

***

Φοβέρες πλανιοῦνται φριχτὲς!

Καταστροφὴ κι' ἀφανισμὸς περιμένουν τὴ Γῆ μας. Μαυροσυννέφιασαν ὅλα, ἀπ' τὴν ἀπληστία καὶ τὴν κακότητα...

Ἂν σκοτεινιάσει ἀκόμα, ἀπ' τὸ πάθος καὶ τὴ δειλία τὸ μυαλὸ τῶν σκοταδιακῶν ἀνθρώπων, ὅλα θὰ γίνουν σκόνι καὶ καπνὸς κι' ὁ ἄνθρωπος θὰ πλερώσει τὸ θρόσεμα τοῦ μυαλιοῦ του, μὲ τὸν ἀφανισμὸ τοῦ εἴδους του.

Αἰῶνες καὶ αἰῶνες χρειάστηκαν γιὰ νὰ ἐξελιχθεῖ καὶ νὰ φθόσει στὸ τελεμάτου τὸ ἑοιμαστὸ!

Στιγμὲς μονάχα θὰ χρειαστοῦνε γιὰ τὸ ὁλοκληρωτικὸ ξεπάστρεμά του.. ἀπ' τὰ ἴδια του τὰ χέρια...

Ποιὰ νάναι τάχα ἡ ἐνοχὴ καὶ τὸ φταίξιμο τῶν ἀθάων παιδιῶν τῆς ἀνθρωπότητας, ποὺ ἀνέγνοιαστα κοιμοῦνται, μὲ μπιστοσύνη, εὐτυχισμένα τούτες τὶς γιορτάσιμες ὧρες —πιὸ πολὶ—μαζὶ μὲ τὸν λουλουδένιο Κόσμο τους, τὰ παιγνίδια τους συντροφιά;;;...

Γιατὶ ἡ ξεγνοιασιὰ κι' ἡ γαλήνη νὰ μὴ συντροφεύει τὸν ἄνθρωπο μεγαλώνοντας; Ποιοὶ νάναι οἱ Καλλικάντζαροι ποὺ τοῦ ἐμπεδίζουν τὸν δρόμο του καὶ τοῦ ἀντιγυρίζουν τὴν ἀπαλὴ ἀναπνιὰ σὲ ἀγωνιώδικο ἄγχος;...

Μὲ πόση λαχτάρα θωρῶ τὴν ἐξαίσια τούτη εἰκόνα τοῦ γαληνεμένου βρέφους!!!..

Μακάρι νὰ μποροῦσε ἔτσι γαλήνια νὰ κοιμᾶται ἡ Γενεὰ μας..

Ἡ μελλούμενη θὰ ζήσει εὐτυχισμένη! Θάρθει αὐτὴ ἡ εὐλογημένη Ὥρα—ὁ καθένας πρέπει νὰ βοηθήσει γιαυτό!. Εἶναι εὐθύνη καὶ χρέος γιὰ ὅλους. Ὅσο μπορεῖ! Ὅπου μπορεῖ!...

Τὸ βρέφος συμβολίζει μιὰ ἐποχὴ ξεγνοιασιᾶς καὶ γαλήνης!

Ἀγάπης καὶ ἁπλότητος, σ' ἀμοιβαιότητα σ' ὁλονοὺς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νὰ γίνει ἔτσι πραγιὰ καὶ γαληνεμένη! Σὰν θὰ διαλυθοῦν τὰ σκοτάδια καὶ οἱ φοβέρες· Σὰν θὰ παρθεῖ ἡ δύνα μη τῆς καταστροφῆς ἀπ' τὰ χέρια τῶν τρελλῶν ἀνθρώπων καὶ γίνει πλάστρα πρόοδος στὰ χέρια τοῦ πολιτισμοῦ!

***

Ἕνας Θεὸς γεννήθηκε πρὶν δυὸ χιλιάδες χρόνια· Μαζὶ του ἦρθε τὸ μεγάλο Ἄγγελμα στὴ Γῆς...

...Καὶ ἐπὶ Γῆς Εἰρήνη!...

Ὅμως δὲν ἀρκοῦνε τὰ δυὸ χιλιάδες χρόνια γιὰ νὰ μπορέσει νὰ φτάσει ὁλοκληρωμένη καὶ Λυτρωτικὴ ἡ ἔγια μελωδία ὡς τὴ σκοτεινὴ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου....

Εἶναι σὰν τὶς ἀχτίδες τῶν μακρυνῶν ἄστρων ποὺ ταξιδεύουνε στὰ χάη μυριάδες χρόνια, ὅσπου νὰ λαμπιρίσουν στὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου...

Δυὸ χιλιάδες χρόνια ταξιδεύει ἡ Ἀγγελικὴ φωνὴ. περνώντας ἀπὸ Θεριὰ καὶ Δάσα...

Ἄμποτες τὸν καινούργιο χρόνο νὰ φτάσει στὴ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τὴν λυτερώσει ἀπ' τὰ πάθια καὶ τὰ χάη, τὸ Οὐράνιο Ἄγγελμα!

Ὁ ἄνθρωπος ἀρχίζε νὰ τὸ καταλαβαίνει. Ὑποκριτικὰ δοξογογήματα καὶ κούφιοι φαρισαϊσμοὶ δὲν ὠφελοῦν!

Ἢ θὰ κάμει ὁ ἄνθρωπος εἰρήνη! πάνω στὴ Γῆ του, ἢ θὰ πεθάνει...

Πασίχαρος καὶ ὑποσχετικὸς ἀγκαλιάζει τὴ Γῆς, ὁ νεογέννητος Θεὸς! Τὰ βαρρετὰ μηνύματά του ἀναγαλλιάζουν τὴν ψυχή....

Ὁ ἄνθρωπος πεθεῖ σὰν τὸ βρέφος νὰ κοιμηθεῖ, ὕστερα ἀπ' τὸν δημιουργικό κοματό του, ἀνέγνοιαστος κι' ἀσφαλισμένος!

Τὸ οὐράνιο Ἄγγελμα θὰ σταλάξει τὴν ἀπαλάδατῆς γαλήνης στὴν καρδιά του...

....Καὶ ἐπὶ Γῆς Εἰρήνη!.....

Ι. Μ. ΔΑΔΕΝΤΖΑΣ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Ξενοφ. Ι. Χατζησαράντος Δικηγόρος

Τὸ ἔτος 1957 ἀνήκει πλέον εἰς τὴν ἱστορίαν, μὲ τὰς πολυτάραχους φάσεις του, μὲ τὰς γιγαντιαίος κρίσεις του, μὲ τὰ ἐκπληκτικά του γεγονότα ποὺ συνεκλόνισαν τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρον. Αἱ σελίδες τοῦ παρελθόντος ἔτους δὲν διδάσκουν μόνον τὸ μεγαλεῖον τῶν γεγονότων ὁλλὰ πρὸ παντὸς τό μέγεθος τῶν προβλημάτων ποὺ ἐγκατέλειψε.

Ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὑποδέχεται τὸ νέον ἔτος 1958 μὲ ἐλπίδας καὶ εὐχὰς καὶ πρὸ παντὸς μέ πίστιν. Αἰσθάνεται αὐτοπεποίθησιν ἐπὶ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ δικαίου πόθου αὐτοῦ πρὸς ἐκπλήρωσιν τῶν ἀποραγράπτων δικαίων τῆς Ἑλλάδος καὶ βαδίζει μὲ ἐνθουσιασμὸν, μέ αἰσιοδοξίαν, πλήρης αὐτοπεποίθησιν πρὸς τὴν χαρὰν μιᾶς ὡραίας ἀνατολῆς, ἡ ὁποία προβάλλει ὡς ὑπόσχεσις τῆς νίκης τῆς θελήσεώς του διὰ τὴν γαλήνην καὶ τὴν πρόοδον τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλλὸς πιστεύουσα εἰς τὰ ἰδανικά της ὑπὲρ ποτε ἄλλοτε, ἀντλῆ ἀπὸ τὸ παρελθὸν πολύτιμα διδάγματα, διότι αἱ σελίδες αὐτοῦ εἶναι πλήρεις παραδειγμάτων αὐτοθυσίας καὶ πατριωτικοῦ μεγαλείου καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἑλλήνων ἀναζωογονεῖται σήμερον ἡ φλὸξ τῆς ἐλπίδος. Αἱ θλίψεις καὶ αἱ ἀγωνίαι δὲν ἔχουν σήμερον θέσιν εἰς τὰς καρδίας καὶ μόνον ἡ ἐλπὶς τῆς καλλιτέρας αὔριον δεσπόζει τῆς σκέψεως. Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς τῶν μεγάλων ἀνασκοπήσεων αἱ σθένεται ὁ ἄνθρωπος τὴν ἀνάγκην ν' ἀπευθυνθῆ πρὸς τὴν ὑπερτέρον δύναμιν, πρὸς τὸν Ἀιώτατον Νοῦν διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐνίσχυσίν του. Πρὸς τὴν δύναμιν αὐτὴν ἂς στραφῶμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον. Ἂς ζητήσωμεν τὴν ἐνίσχυσίν της ὥστε νὰ ὑποστῶμεν τὰς νέος ἐπιθέσεις ποὺ μᾶς ἐπιφυλάσσουν αἱ ἀντίξοοι περιστάσεις τῆς ζωῆς χωρὶς νὰ κλονισθῶμεν καὶ οὕτω ἡ κραυγὴ τοῦ 1958 νὰ μᾶς εὕρῃ ὁλους ἀκλονήτους εἰς τὴν σκοπιὰν ὅπου ἕκαστος ἐτάχθη.

Ὑποδεχόμεθα, λοιπὸν, τὸ νέον ἔτος μὲ ἐλπίδας πολλὰς, διότι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς γιαρίζει ν' ἀγωνίζεται μὲ πίστιν δι' ὅλα τὰ εὐγενῆ καὶ ἀνθρώπινα ἰδεώδη.

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ
ΤΟ ΝΕΟ ΕΤΟΣ
1958

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ἕνα καινούργιο μικρὸ ἀστεράκι θὰ γεννηθῆ ἀπόψε. Θὰ προβάλῃ τὸ μουτράκι του βαθειὰ μέσα ἀπ' τὸ ἄπειρο καὶ μέ μιὰ χαριτωμένη κίνησις, θὰ χαιρετέτῃ τὴν αὐγή. Τὸ ἴδιο θὰ κάνουν τ' ἄστρα καὶ τὰ γαλάζια σύννεφα ποὺ θὰ συνοδεύουν τὸν νέο ἀφέντη. Γιατὶ αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀστεράκι ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς θὰ εἶναι ὁ καινούργιος ἀφέντης. Κι' ἀλήθεια τᾶς αἰσθανόταν τὸ μικρὸ ἀστεράκι τὶς εὐθύνες του! Δὲν εἶναι ἔλεγε μέσα του, μικρὸ πρᾶμα νὰ νὰ κυβερνᾶς αὐτό τὸ διαλεκτὸ ἄστρο τοῦ οὐρανοῦ ποὺ λέγεται Γῆ. Ἐκεῖ κάτω ζοῦνε οἱ ἄνθρωποι.

Πλόσματα παράξενα ποὺ τοὺς ἀρέσει τὸ φῶς καὶ τὸ δέσιμο τῶν ἤχων. Εἶναι τόσιδὰ μικροί, σὰν ἕνα κόκκο γύρι ἀπ' ἀστροφῶς ποὺ τοὺς φωτίζει τὶς νύχτες. Τοὺς ἀρέσει νὰ τιθασσεύουν τὸν ἄνεμο, νὰ μερεύουν τὰ κύματα, νὰ βυθίζουν τὸ μάτι ψηλὰ κι' ἀλάργα ὡς τὰ οὐρανοθέμελα. Κι' ἄμποτες δὲν μποροῦν μήτε τὸν ἄνεμο νὰ τιθασσέψουν μήτε τὰ κύματα νὰ μερέψουν, δὲν σταυρώνουν τὰ χέρια, παρὰ γράφουν τραγούδια στὸ φεγγάρι καὶ στ' ἄστρα. Ἀλήθεια προσμένω αὔριο πρωΐ—πρωΐ νὰ μοῦ χαϊδέψῃ τ' αὐτὶ ὁ ἀπαλὸς ἦχος τῆς ἀνθρωπίνης χαρᾶς. Τὸν προσμένω ὅπως ἐκεῖνοι προσμένουν νὰ δοῦν μετὰ ἀπ' τὴ βροχὴ, τὸ δοξάρι τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὰ ἑφτὰ χρώματα. Θέλω, εἶπε τὸ μικρὸ ἀστέρι, αὔριο πρωΐ κιόλας νὰ σκύψω πάνω στὴ γῆ γιὰ ν' ἀκούσω τὴν ἀνάσα τῶν ἀνθρώπων. Νὰ σταμαδέψω τὰ μέτωπά τους μὲ τὸ καινούργιο μου φῶς. Γιὰ ὅλους ἀπὸ αὔριο τὴν αὐγὴ θᾶμα ὁ καινούργιος χρόνος. Ἀλήθεια πόσα πράματα δὲν περιμένουν ἀπὸ μένα! Καὶ νὰ σκεφτῆ κανεὶς πῶς δὲν ἔχω τίποτα νὰ τοὺς δόσω. Τίποτα ἀπ' αὐτὰ ποὺ τώρα καρτεροῦν ἐκεῖ κάτω στὴ γῆ οἱ ἄνθρωποι. Τοὺς νοιώθω ὅμως ὅλους, κι' ἕναν—ἕνα χωριστὰ μέσα μου, νὰ χαιρωνται, νὰ λουζωνται μέσα στὴν ἀστείρευτη νεροφάνα τῆς Ζωῆς ποὺ τοὺς φέρνω.

Βλέπω ἀπὸ τώρα ἄλλους νὰ στραγγίζουν ἀργὰ καὶ σοφὰ τὸ ποτῆρι τους ὡς τὴν τελευταία σταγόνα σὰν σοφοὶ κρασοπατέρες, κι' ἄλλους πάλι νὰ κατεβάζουν μονορούφι τὸ γεμᾶτο ποτῆρι ποὺ τοὺς ἔβαλε στὰ χέρια ἡ Μοῖρα. Τοὺς ἀγαπῶ, σκέφτηκε τ' ἀστέρι μέσα στὴ μοναξιὰ τοῦ ἀπείρου, τοὺς ἀγαπῶ πολὺ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ἔτσι ὅπως εἶναι μὲ τὰ πάθη καὶ τὶς κακίες τους. Θἄθελα νὰ τοὺς βλέπω πάντα γελαστούς. Τὶ κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τὴ δύναμη νὰ τοὺς κάνω εὐτυχισμένους. Τὶ μπορῶ ὅμως νὰ κάνω; Τὴ δύναμή μου αὐτοὶ τὴν κρατᾶνε στὰ χέρια τους. Ἐγὼ εἶμαι ἕνα τίποτα. Ἕνα ἄσπρο βιβλίο χωρὶς τίτλο, χωρὶς συγγραφέα. Σ' ἕνα χρόνο ὅταν θὰ σβύσῃ τὸ φῶς μου, θὰ εἶμαι κάτι. Ὅταν πιὰ πάψω νὰ εἶμαι τὸ τώρα καὶ γίνω τὸ κάποτε. Τότε θ' ἀντιχήσῃ μέσα μου, ὁ ἴδιος θεϊκὸς ρυθμὸς ποὺ φωλιάζει στὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων· Οἱ ἄνθρωποι τὸν βάφτισαν ἐλευθερία αὐτὸν τὸ ρυθμό. Τότε θὰ γυρίσω κι' ἐγὼ πίσω γιὰ νὰ κυλήσω μέσα στὸ χάος, στὴν ἀπειρη πατρίδα μου. Τότε πιὰ δὲν θὰ ξαναδῶ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ γελαστὰ πρόσωπα. Κι' οὔτε κι' αὐτοὶ θὰ μὲ ξαναδοῦν ποτὲ πιὰ, ὡς τὴν ὥρα ποὺ θάρθουν νὰ μὲ συναντήσουν ἐκεῖ ποὺ θὰ βρίσκωμαι. Τότε μόνο θὰ μπορέσουν ν' ἀνοίξουν τὸ κλειστὸ βιβλίο ποὺ γραψαν πάνω στὴν καρδιά μου. Ἀχ! πῶς θὰ τόθελα μ' ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς τοῦ ἀπείρου ποὺ κρύβω μέσα μου, νὰ μὴ δακρύσουν ἀπὸ πόνο τὰ γελαστὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων, σὰν θὰ διαβάζουν αὐτὰ ποὺ γράψαν μὲ τὰ χέρια τους μέσα στὸ ἄσπρο βιβλίο. Ἀχ! πῶς θἄθελα νὰ λάμψουν τότε τὰ μάτια. Πῶς θἄθελα αὔριο τὴν αὐγὴ νὰ νοιώσουν οἱ ἄνθρωποι μέσα στὸ πρωϊνό τους ξύπνημα τὸν αἰώνιο ρυθμὸ τοῦ κόσμου, τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Τότε, ὦ! τότε, σίγουρα θἄρθῃ κι' ἡ μεγάλη ὥρα νὰ θησαυρίσουν τὴν Αἰωνία Ἄνοιξη, ποὺ δὲν ἔχει ἀρχὴ οὔτε τέλος.

ΒΑΣ· ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

ΕΥΧΗΤΗΡΙΟΝ ΜΗΝΥΜΑ

**Πρὸς το